

אתה, תל'אביבי צעיר מוכיח אותי ש' לא אצור מעצמי דמות של שחקנית' קולנועית טובעת בים של מכתבים אי-שיי. הוא אומר כי חייבת אני, למרות 'זוסר' זמני, להתכתב עם אלה המבקשים לעשות זאת, ולא לעשות טרגדיות. הוא מאיים עלי שיוסיף לכתוב אלי, אם הי' דבר גורם לך עונג כזה, איתן, בבקשה, אולם אל תצפה לתשובה ממני. אני שמחה לראות שקבלת כמעט ברוח טובה את כשלוני בבחינה בבית-הספר.

מעריצה טיים ובנות

צבר בן 18, תלמיד הכנה השמינית, האומר על עצמו שהוא סתם בחור טוב (855/181) ללא נכונות נאונית, בעל חיבה מיוחדת ל-טיים ובנות, רואה לעצמו מטרה להתכתב עם נערה, שהוא משאיר בידה את היומה לעניין אותו.

גיל מחובר: 35

כולס אומרים להן שהן נחמדות מאוד (855/182) אולם הן לא שמות לב לכך. הן שתי חברות טובות, כבר זמן רב המעריצות נינוות לקבל מכתבים משני החברים הכרים טובים גם כן, שהיו: יפ' תואר, בעלי חוש הומור, כחפון עצמי ונוף - לא יותר מ-20:23. הן כוננות בכוחן המשותף, בן 35 שנה תימן המחוברות, ובעליונות, אותה הן אודה בות להפנין כנשואים.

בדידות בשנים

נערה נעימה כבת 17:17 האוהבת בדידות בשנים, המעוניינת לחלק את דעותיה ורשמיה. תוכל לעשות זאת עם צעיר בן 18 (855/183) פשוט וחסר-תפיסות, חובב אומנות.

החפיש אחרי החברה

תלמידה בתי-ספר תיכון (855/184) נבוהה ונחמדת מוסיקה וספרים, עליזה, אוהבת מוש' בעת של בדידות ושעמום, מקוה לעניין ב-מכתבים מכתובים בני 17:18 לומר שיאחד בי' תוכו: השכלה, אופי חזק, היצוניות נאה, ונוכח. היא מחפשת אחרי החברה המתאימה. לעלות שנואשה מן החברות הקיימות.

בעיות להתכתבות

את כשרונותיה מביאה שולו מוכן נבר בן 30 (855/185) להוכיח לכל נערה בני 20-30 עדינות-נפש, היודעת היטב עברית. הוא מוכן להחליף דעות על כל העניות של החיים כי ארץ. הוא מבטיח כי כל הפונה תקבל תשובה מניחה את הדעת.

מוסיקה קלה וחיים

פתח תקוה היא מקום מנוחה של שני צעירי רים (855/186) הסוגנים שהם נחמדים ואינטימיים. את זאת הם מוכנים להוכיח (תחילה ככתוב) לשתי נערות בני 17-18. 16.5 מסביר בות תל'אביב או רמת-גן, שעליהן להיות: (א) נחמדות, (ב) יודעות לעלות בחברה, (ג) להחזיק על נשואים כבעיות חיים ומוסיקה.

החומר בני שניארות

חברה לעם בני 22-19 מחפש צעיר בן 25 (855/187) את העט צריכה להפעיל יד הכור תבת ככתב-יד נאה ללא הפניות, והשייכת לנוף נאה.

לא יותר מ-1,600 מטר

נפש עדינה השוכנת בנוף נער בן 19 (855/188) חובבת עונות, טיולים, וספרים, מביאה מכתבים ופולטיקה. הוא מוכן להחליף דעות על כל אלה, עם נערה בני 16-17 בעלת רגל והוביבה. נוכחה אינו צריך לעלות על 1,600 מטר.

ברוך חנניה: הפסדת בהתערבות.

סיגליות בפרוטותיים

יעקב הנייני: אתה אומר ש'רבתם בלל שעות' וכעת אתה מונעט אליה. השאר את אחר את נאותות הכרית בבית, צא ל-היות-הפרחים המבוקש קנה ורסניליות קטן ונש לבית הברדך. לפני שהיא תספיק להשת' את הרלת באסר, הישט לה את חור הברדכט חיוך מנצנץ. הורב יפעל כמפתח פסמים.

הרצה בראגות

זויה הרפתנייני: ישנם כמה נערים והוביבים לספר הליצות לא-כיינות-צנועות כי חברת נערה, כדי לבחון את נוכחותה. נערה עובדת את המבחן אם אין היא מעודדת אותה להקשיב יותר על זאת אלה פשוטות את תפקיד העלילה. עדיף לומר לה פשוט שדך בדיחה לא מצאה הן בעיניך, ולהמשיך כי שיהיה מבלי לעשות מן הרב טרגדיות.

החמא ועונשו

לאה ק: את אומרת על הדרך שהוא חבוך ועליו, וכל זאת מתמרמרת על שאין הוא עוזר לך להכנס למעידך, גם לא כותח את הרלת הפטיר. הנזהנות כוו לא מסולחן הי' עונש הטוב ביותר: לכבש את מעילך בעצמך.

נשיקה צבועה

שרה ז: בחרה נהוג להשתמש בשפתון מצבע כהה יותר, כי או הפנים לעיני הדי נינוה הוא יפה. בקיץ משתמשים בצבע כהה ועליו יותר. ישנם שפתונים המעוררים בפני נשקה; אולם קשה להוריד את הצבע כשי' רצונך בכך.

היבין הגבר?

רינה פ: איך יודעת כיצד לומר ל-מיכאל שאינך רוצה להפיש אתו יותר? עשי כמו שעושים כל הנאהבים שממאס להם. לפי-החמיר, 'עבודה רחופה', חובות משפחיות שונות (ימי הולדת, חתונת הכסף של אבא-אמא), אל תשכחי גם את כאבי-הראש, שאי-אליבי מספר 1 של המין היפה. מיכאל הי' חסידו של יוני, כחולס או כחולס.

האפלה שאפפה את כביש תל'אביב-ירושלים. כאשר קרבה המכונית לכפר צלפון, לרגלי הירייה, הבחין אורי חפץ, הנהג הממוש' קף וגבה'הקומה, בקבוצת אנשים לובשי בגדים ערביים שחכמה את הכביש. האנשים צעקו משהו בלתי ברור; אולם אורי לא שמע דבר: הוא לחץ על דוושת-הבנוי, דהר משם והלאה, חיכה לשריקות הכדורים הדולקים אחריו.

לאחר שעברה המכונית חמישה קילומט' רים התעוררו בלב אורי רגשי-הרטה על פחור ובריחה. הוא חפץ על הבלמים, שלף את אקדוחו, הנניס כדור לבית-הבלעיה, אחר הפנה את המכונית לאחור.

טרמפ לבית-ההורים. הוא מצא את קבוצת האנשים באותו מקום; אלא שהפעם חסמו את הכביש לגמרי. הוא עצר את המכונית, השאיר את האור דולק, יצא החוצה ו'הפתע לראות כי ה'ערבים' לא היו אלא עולים מכורדיסטאן.

אנחנו לא שורדים! אמר אחד מהם, יש לנו כאן אשה העונדת ללדת בכל רגע. אין לנו טלפון. אני מחכים כאן לטרמפ משעה 11 בלילה.

אורי לא היסס: הוא לקח את היולדת במכוניתו, נסע במהירות לשמעה מן ה'מותר, הספיק להביאה לבית-החולים בעוד מועד.

התוצאה: השבוע קיבל אורי חפץ הזמנה לבית לבא לכפר צלפון, להשתתף בטקס ברית מילה של אורח ישראלי צעיר, שהסתגן למדינה בדרך חזקית לגמרי.

פרסומת האריה לא שאה

התנועה ברחוב אלנבי, תל'אביב נעצרה כליל. העוברים ושבים הצטופפו על המדר'כות. המוני ילדים הרעו בשמחה לקראת ה'אריה הגדול והשואג שנע במכונית סנדור, כ' שהוא מלווה על-ידי תומרות מכבי'אש.

לא, מחזה זה לא אירע במציאות. הוא חף ברמיזה העשיר של אוראוד קסטרו, מנהל הסניף הישראלי של חברת הסרטים ההול'נדית M.G.M., נתן לו רעיון מזהיר: מדוע לא לשאול אריה מגן'ההיות תל'אביבי, לש' כור את תומורת מכבי'האש, להעבירים ב' תהלוכה מפוארת ברחובות העיר, לכבוד פסטיבאל הסרטים הנערך לרגל מלאת 30 שנה לקיימה של חברת M.G.M.

אולם הגשמתו של רעיון מזהיר זה היתה קשה יותר מקריעת ים-סוף, א' הסרט סרט תלת-ממדי. הן מכבי האש והן מנהלי גן'היות, הירבו לקרוא על הכנסותיה האסטרו'נומיות של חברת הסרטים הגדולה, דרשו כסומיכסף הגוונים למדי תמורת האריה ו' התזמורת.

השבוע הגיעה הפרשה לסיומה: האריה לא יצא לטיול ברח בות תל'אביב, במקום הופיע אריה מוסרט, שאג שלוש שאגות קצרות לפני כל סרט שהוצג בקולנוע א' פיר' וקולנוע אסתר, תל'אביב, במסגרת הפסטי' באל של M.G.M.

מיעוטים התמונה שלא הוחלפה

קשה לנחש את גילו האמיתי של שיך סולימאן אלה'הייל (68), כאשר רואים את דמותו האצילית העטופה בעאביה שחורה וכפיה אדומה, רכובה על סוס לבן, ג'יה, כשחרב'דמשק היקרה שלו תלויה מצדו האחד ואקדה ורובה'ציד (מתנת הרמטכ'לי לשעבר, יגאל ידין), תלויים מאחורי גבו. שיך סולימאן נע בדרכים אל רק על גבי סוס. כל היהודים והערבים היושבים דרומית ללוד מכירים את מכונית הביואיק השחורה שלו, בעלת הצופר הצלול.

לאחרונה התנימר סולימאן על הממשלה: הוא נתבקש לסלק את המחנה שלו מקרבת הכביש, להעביר אותו הרחק אל בין הגבעות. הסיבה: השלטונות החליטו שמראה הגאלים והאוהלים השחורים והמאובקים, צורם את עיני הנוסעים בדרך לכבר'שבע.

צאצאי הערבים. הקיבוצים שובל, ספיח, דביר, עמדו לצד שכנם הבדואי, ורק תודות להתערבותם של הועברו האוהלים השחורים אל בין הגבעות. הקיבוצים עשו חישוב פשוט: הם קבעו שמוטב להם להגיה לסולימאן להפריע לחיירים ליהנות מן הנוף.

מאשר לתת לו ולאנשיו לעבור לשטחים חדשים, אשר עלולים לעניין את הקיבוצים עצמם. אבל יותר מן ההצעה לעבור לשטח חדש הרגיזה את סולימאן החרמת כלי-הנשק האר'טומטיים שלו. היה זה עלבון כבד. בני השבט שלו, תיארה, י' הכריזו תמיד בגאווה שהם ישבו עוד בימי משה רבנו, טענו שהם צאצאי העברים הקדומים.

בתקופת מלחמת העצמאות, הוכיחו בני השבט את נאמנותם לשוב העברי, שמרו על צינור'המים לנגב, עזרו לשמור על קשר עם נקודות מבודדות, ו'עכשו הם החרימו את הנשק האוטומאטי שלי', אמר סולימאן במרידות, 'היה זה הנשק בו השתמשתי נגד המסתננים'. כבודו העצמי נפגע קשות.

המכונית לא הועידה. אפילו מכונית קרייזלר חדשה, גדולה מן הקודמת, בעלת צופר מוסיקאלי עד מאוד, לא הצליחה להפיג את מצב'רוחו הקודר של השיך. כאשר נשאל סולימאן, בעלן של 39 נשים מדוע החליף את מכוניתו, השיב: 'אני יכול להחליף בה נערות רבות!' אחר חיך והחליק את זקנו המכסיף המקיף את פניו המלאים כמסגרת.

בחדר-האורחים של החווילה שלו הבנוייה אבן אפורה, היו תלויות שלוש תרונות

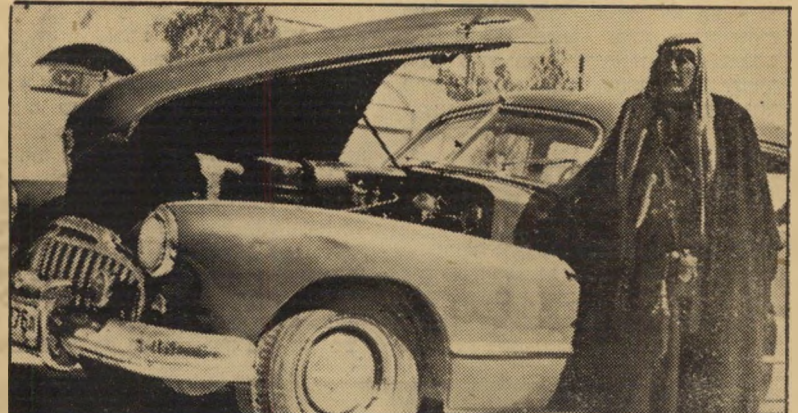
צאת-כסף בטענות-שוא. ביום הראשון שעבר הופיעה אולגה לפני שופט-השלום בתל'אביב, חתמה על ערבות להתנהגות טובה במשך שנה, התחייבה שלא לעסוק במקצועה, חזרה אל חזרה הצר, שם חיכה לה בנה יעקב בן ה-15. יעקב חולה במחלת בלוטות ממארת ונראה כבן 10. אולגה איתרה להגיש לו את האוכל והוא מירר בבכי.

עשיתי זאת לטענו', אמרה אולגה, 'אילו לא ה,א, הייתי שמה קץ לחיי זה מכבר, מה אעשה עתה? אשטוף רצפות? אפשוט יד? אצור גברים ברחובות?'

בין שאר תכונותיה של אולגה: לעלות לירושלים, להתקשר עם אחד המיסיונרים, להתנצר ולעזוב את הארץ.

דרכי חיים הגבר האמתי

לולו היתה בדיוק כשמה (הערבי) פנינה: יוצאת לוב שחוכה ויפהפיה, לה חלק ה'אלוהים מכל טוב ואותה לטש לפנינה מוש' למת. כשהגיעה לולו לארץ, למעברת-תלפיות הירושלמית, נתגלה כי לאחר הכל לא היתה הפנינה מלוטשת כללה, היתה גנומה למדי בצד אשר לא הצליחה לחשוף בעיר מולדתה,

שיך סולימאן ומכוניתו בכבר-שבע נענרות, קרייזלר חדש

בנגאוי, לולו, שלא העזה להסתכל בנגאוי בגבר כל שהוא, החלה מסתכלת בכל ה'גברים.

אבל לולו היתה, כאמור, פנינה. היא לא התעניינה בסתם גברים. מעייניה היו נתונים למטרה הרבה יותר נעלה - לחיפוש אחר הגבר האמיתי. אם להודות על האמת, הרי הצליחה לולו בחיפושיה יתר'עלה'הייתה. אלא שהיא לא הבינה חוכמות, אך גילתה כי הגבר האמיתי אינו אלא גבר כמעט אמיתי, החליפה אותו בחפץ'לב בגבר אחר, שהיה נראה כאמיתי יותר מקודמו.

החיפוש הגדול. חושבי תלפיות עקבו בהנאה, ותושבות תלפיות בקנאה, אחר חי' פושיה של הפנינה שלא פסחה על הרבה גברים, שהיו עלולים להיות אמיתיים. במשך הזמן החליטו אנשי המעברה לכנות את חיפושיה של לולו בשם יותר הולם, החלו יורדים לחייה. לולו היתה טרודה מדי בחי' פוש הגדול משתחפנה למשמצייה. היא הסי' תפקה בעורתה של יוצאת תורכיה, רגינה בכר, שכנתה לפחון, שהגנה עליה בכל כוחה. רגינה לא החמיצה הזדמנות לשבח את לולו, הנאבכת לגילוי הגבר הביא הידיעה בשדה'הרוחקים בלבד, הגונה ואצילה, מכדי להרחיב חיפושיה אל בין הנשואים, שלא היו מתנגדים כלל להרחבה זאת.

לפני חודשים היה נדמה כי לולו הגיעה סוף סוף למטרה. עייפותה המתמדת, לילית חיפושיה חלפה, ויפיה המרענן חזר לחייר בין הפחונים. היא גילתה את הגבר האמיתי, אך ביכרה שלא להיבנות עליו כפרטים. אפילו רעותה הטובה רגינה, לא זכתה להכיר את הגבר האמיתי של לולו דרך חור-מנעול הפחון.

כשהגיעה השבע רגינה בחור'מנעול פחונה של לולו, גילתה מי הוא הגבר האמיתי של פנינת'בנגאוי. לנוכח גילויה לא הסי' תפקה בהצעה בחור'המנעול, חזרה לפחונה, ממנו שבה מצוידת בכסין מטה. רגינה התפרצה לפחון, דקרה שתי דקירות מעוקות בחליה של לולו, שעוד היו משולקות במתעלסותה האחרונה עם הגבר האמיתי, משה בכר.

הגבר האמיתי היה, מה שהוא ברוב המק'רים: נשוי. אלא שלרוע מזלה של לולו, היה הוא נשוי לחברתה הטובה של לולו, רגינה.

במסגרות מאובקות: הרצל, בן'גוריון ושיך סולימאן עצמו. כאשר ביקרו אצלו עתונאים ושאלו אותו מדוע לא החליף את תמונת בן'גוריון בתמונת שרת, הכריז השיך: 'אעשה זאת רק כאשר הוא יחזיר לי את כלי-הנשק האוטומאטיים שלי.'

דרכי אדם על קפה וקלפים

אולגה פישר (42), אשה גוצה, צנומה, אדומת-שיער ופזולת מקצת, האמינה שה'גת'העתידות הנה מקצוע כבוד לא פחות מכל מקצוע אחר. היא אפילו התפארה בדיפ' לומה שקיבלה מבית-ספר למגיד'עתידות ברומניה.

מעולם לא היו לה צרת. בני-אדם היו באים לחדרה הקטן-אפולו, השוכן בסימטה הפואית העלובה, המכונה בשם המפואר הרחוב ה-176. היא היתה מקבלת מידם לירה, מגלה להם את עתידם בעזרת קלפים, או שרידי ספל'קפה (היא מבכרת את השי' יוש בקפה). לעתים לא היו נבואותיה מת' קיימת, אבל איש לא התלונן עליה. באחד'הימים באה לחדר האפולו אשה שלא היתה זקנה מדי, או מכווערת מדי ביקשה לדעת את עתידה. אולגה שלחה בה מבט בוחן, הבינה את המצב, כחרף עין: קרולה שפנר מאסה בחיי החופש, התלה לחפש לה בן ווג. אולגה פרשה את הקל'פים, הרמיחה קפה, שתקה שעה ארוכה, אחר אמרה לצעירה שהיא רואה דמות של נסיר וביקשה את שכתה.

קרולה לא יכלה לכבוש את שביעות רצונה, ואולגה החליטה לעשות מאמץ מיוחד, במטחה להביא לה את הנסך תמורת תשלום נוסף של 30 ל"י. התשלום היה גבוה למדי; אולם קרולה הגיעה לכספנה שכדאי לה' להשיעו בביסוס עתידה אפילו את פרו'טותיה האחרונות. היא שילמה את הסכום במלוואה, וביום הששי שלאחר מכן נשארה לשבת בבית, חיכתה להתגשמות חלומה. וחלף, אך הנסך לא הופיע. קרולה מיהרה לפנות למטרה, האשימה את אולגה בהר'

מקור השם במלה הערבית'בדואית 'תוהו' שפירושה התועים במדבר.